U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Ž. V.**, zastoupeného Mgr. Irenou Zelenkovou, advokátkou se sídlem v Praze 3, nám. W. Churchilla 2, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 11. 2006, č. j. 29 Az 31/2006 – 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 22. 5. 2006, č. j. OAM-165/VL-10-19-2006, jímž mu podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyl udělen azyl, a zároveň bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 citovaného zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího

správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že krajský soud při svém rozhodování dostatečně neprozkoumal a nezohlednil všechna tvrzení stěžovatele uváděná v jeho žalobě a tvrzení, která byla součástí správního spisu. Stěžovatel jako jeden z důvodů pro udělení azylu uvedl problémy se skupinou osob v zemi původu a následnou nečinnost státních orgánů. Stěžovatel byl v zemi původu opakovaně napaden skupinou osob, a to z důvodu příslušnosti k určité menšinové sociální skupině – lidé bez vyznání. Je zřejmé, že předmětní agresoři cíleně vyhledali pro své útoky stěžovatele, který patřil k této skupině. Zásadním bodem ve výpovědi stěžovatele byla informace, že stěžovatel se po útocích na jeho osobu neobrátil na státní policii v zemi původu, protože měl za to, že policie o situaci v ukrajinských obcích ví a tuto záměrně neřeší. Policie tedy obecně svou nečinností přispívá k porušování práv občanů. S ohledem na politické a sociální poměry na Ukrajině, resp. v obci A., se lze domnívat, že v případě příslušnosti k jiné sociální skupině by stěžovatel necítil obavu z ohlášení předmětného útoku policii a pravděpodobně by tedy potřebnou pomoc policejních orgánů získal. Těmito skutečnostmi se však krajský soud nezabýval. S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že krajský soud při svém rozhodování ve věci nezohlednil výše uvedené skutečnosti, ačkoliv vyplývaly z obsahu správního spisu a v důsledku toho nesprávně posoudil předmětnou otázku. S těmito námitkami se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a ve vztahu k námitce stěžovatele týkající se příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu poukazuje na rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, publikovaný pod č. 364/2004 Sb. NSS, v němž byl pojem „sociální skupina“ charakterizován. K hrozbě nebezpečí pronásledování soukromými osobami v zemi původu, jež stěžovatel ve své kasační stížnosti rovněž namítal, se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 citovaného zákona, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu